

Bilo je predviđeno da će se održati u prvoj polovici veljače redovita skupština Zavičajnoga društva Zavelim sa sjedištem u Splitu, ali nije zbog snježnoga i teškoga nevremena ne samo u Splitu, nego i u cijeloj Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini i drugdje. U sklopu toga sastanka članova Zavičajnoga društva Zavelim, bilo je planirano predstavljanje monografije *Jokanov slikopis, Slikarski opus Josipa Jokana Šiške (1942.-1974.)*

u izdanju lista

Naša ognjišta

u Tomislavgradu. Vinički župnik je u povodu te prezentacije poslao tekst dr. Jure Krišto o knjizi dr. fra Roberta Jolića i svojoj

Župa Vinica

kao i svoj prikaz

Jokanova slikopisa

u list za kulturu

Hrvatsko slovo

što izlazi u Zagrebu. Taj list objelodanio je i njegov Dnevnik od 9. do 15. siječnja 2012. Te tekstove objavljene u

Hrvatskom slovu

(

Hrvatske bratske zajednice 4, 10.000 Zagreb; tel. 01/481-4965, 619-0112; faks 01/619-0111;

e-mail:

hkz1@zg.htnet.hr

) nudimo i našim čitateljima na ovome portalu

Zavičajnoga društva Zavelim

.

Vinici (ponovno) u pohode

Vinica. Uzeh u ruke monografiju *Župa Vinica* i prvo što osjetih bilo je da je dosta teška. Kad pogledah unutra, shvatio sam da je to zbog izvrsnoga težeg papira na kojem je objavljena. A kad među brojnim prekrasnim fotografijama pročitah da jedna predstavlja zaselak Šiške, probudi mi se sjećanje na moj prvi posjet Vinici.

Mora da je to bilo sredinom 50-ih godina 20. st. kad je moj otac pogodio s jednim od stipanjićkih Šiška da mu odveze godišnji urod pšenice u Vinicu. Kako je stariji brat već počeo "odati po svitu", mene je trinaestogodišnjaka zapalo da vintam. No, nakon dolaska u Vinicu, ćaća je pogodio s drugim Viničaninom dovoz sijena iz Buška blata i tako sam ja preuzeo ulogu i "dijenja" kola i bacanja sijena na njih. Poslije mnogih peripetija (u Kazagincu smo prevalili puna kola sijena), i sijeno smo dovezli u Vinicu, a potom smo se na praznim kolima sa željeznim kotačima uputili prašnjavom cestom prema Stipančićima.

Mnoge godine su otada prošle i obradovah se kad mi monografija o Vinici i viničkoj župi vrati sjećanje na djetinjstvo i na Vinicu.

Ipak ova monografija pruža priliku da se kaže nešto ozbiljnije od osobnih prisjećanja. Kako će drugi zasigurno detaljno prikazati sadržaj knjige, te istaknuti najzanimljivije pojedinosti, ja bih,

ovako iz daljine, istaknuo što, pretpostavljam, drugi neće reći.

Monografija o Vinici je tipična knjiga lokalne, krajevine povijesti. Neki povjesničari spontano reagiraju prema njima kao o nečemu što je manje vrijedno; oni vjeruju da se povjesničar mora baviti samo važnim osobama, procesima dugog trajanja i političkim odlukama i zbivanjima koji su utjecali na promjenu svijeta. Mislim da takvi nemaju pravo i, na sreću, mlađi povjesničari se laćaju ne samo lokalnih povijesti, nego i istraživanja specifičnih segmenata određenoga kraja, poput ishrane, oblačenja, pjesama i pjevanja, kućne radinosti, rađanja i umiranja i sličnih sitnih tema. Oni su u pravu, jer su to sastavnice života i jer ne možemo vjerodostojno predstaviti prošlost ako se izostave takve naoko sitne i nevažne stvari. Osim toga, slika povijesti bez tih "malih" pojedinsti nije potpuna ni vjerodostojna.

Fra Rober Jolić već je postao simbol truda oko izradbe lokalnih povijesti. Uz ovu knjigu o župi Vinici (u čemu mu se pridružio i vinički župnik don Ilija Drmić), napisao je monografije o još nekoliko župa duvanjskoga kraja, o cjelokupnome duvanjskom kraju, te o župnim maticama. Vrijedan je to doprinos iz kojeg izranja jedna nova cjelina o povijesti Duvna i duvanjskoga kraja, koja pak u mnogočemu nadopunjuje opću povijest hrvatskoga naroda.

